

Vítejte v muzeu Florence Nightingaleové

Florence Nightingaleová se stala živoucí legendou pod jménem „dáma s lucernou“. Během Krymské války pod jejím vedením ošetřovaly zdravotní sestry tisíce vojáků, a tím odvrátily britskou armádu od lékařské katastrofy. Florence byla skvělá bojovnice, která svou vizí přeměnila ošetřovatelství a stala se druhou nejvlivnější ženou ve viktoriánské Británii a jejím impériu, hned po samotné královně Viktorii. Když ve věku 90.-ti let v roce 1910 zemřela, byla známá po celém světě.

Muzeum Florence Nightingaleové je průvodce životem a dobou „dámy s lucernou“. Její příběh je popsán ve třech pavilonech: „Pozlacená brána“ (Gilded Cage) vypovídající o jejím rodinném životě, „Volání“ (Calling) popisující její práci během Krymské války a „Reformuj a inspiruj“ (Reform and Inspire) vypovídající o jejím boji za reformu zdravotnictví. Muzeum je obklopeno panoramou vyobrazení zdravotních sester a ošetřovatelské péče.

Rodiče Florence pocházeli ze středně vysoké společenské vrstvy, byli zámožní a měli dobré známosti ve společnosti. Byli kulturně vzdělaní, zajímali se o umění a vědu, věřili v náboženskou toleranci a pomoc chudobným. Florence se čím dál víc cítila uvězněna životem v luxusu a společenskými povinnostmi nebo jak to ona nazvala – „tyranii“ života v tzv. zlaté kleci. Její rodina byla nespokojená a zklamaná z její posedlosti s ošetřovatelstvím, a také z toho, že se Florence nechtěla vdát, a proto jí zakázala, aby se věnovala studiu ošetřovatelství v nemocnici v Salisbury, byť jen na několik měsíců. Nemocnice v té době byly špinavé a nebezpečné, a ošetřovatelky v nich měly pověst opilců.

Rodiče nakonec Florence dovolili studium ošetřovatelství v náboženské komunitě v Kaiserswerthu blízko německého Düsseldorfu, kde protestantský farář a jeho žena vedli nemocnici, sirotčinec a školu. Florence získala znalosti o medicíně, naučila se obvazovat rány, sledovala, jak se provádí amputace, a ošetřovala nemocné a umírající. Nikdy nebyla šťastnější, než v Kaiserwerthu. „Konečně vím, jaké to je milovat život,“ napsala.

V létě roku 1854 se Británie a Francie spojily s Tureckem a vyhlásili válku carskému Rusku. Tisíce vojáků, vyslaných do boje spolu s Francouzi a otomanskými Turky proti carské ruské armádě na Krymu, umíraly na nemoci. Britský ministr války Sidney Herbert poprosil Florence, aby zorganizovala ošetřovatelskou péči pro vojáky, což byl v té době nový a riskantní nápad. Florence dala dohromady 38 statečných zdravotních sester, se kterými, v záplavě veřejné publicity, okamžitě odplula do tureckého Scutari (řecký název pro istanbulskou čtvrť, nyní samosprávný obvod Istanbulu s názvem Üsküdar, pozn. překl.). Po příjezdu do vojenských lazaretů v Turecku zjistily, že situace v nich je mnohem horší, než si kdy představovaly. Nedostávalo se prakticky všeho – jídla, dek i nemocničních lůžek. Zranění často dorazili po dlouhé cestě, špinaví a napůl vyhladovělí.

Florence si uvědomila, že nemocnice je třeba náležitě řídit. Pracovala bez odpočinku do úmoru, organizovala ošetřovatelky a ženy vojáků k praní košil a prostěradel, a

muže k úklidu záchodů. Zасыpávala Sidneyho Herberta dopisy s žádostmi o dodávky zásob a použila vlastní peníze a peníze zaslané anglickou veřejností cestou deníku The Times na nákup kartáčů a věder, dek, ložních mís, a dokonce operačních stolů. Každou noc procházela kilometry nemocničních chodeb, ve kterých ležely tisíce zraněných mužů, kteří ji zbožňovali. Nicméně v roce 1955 se Florence nakazila „krymskou horečkou“ (závažné krvácivé infekční virové onemocnění, pozn. překl.) a málem zemřela. Ačkoliv se nikdy zcela neuzdravila, vrátila se ke své práci až do konce Krymské války.

Florence neměla ponětí, že město Scutari bylo postaveno na povrchu odpadní stoky, neboť kanalizace ve starých vojenských kasárnách byla ucpaná. Skotský inženýr, Dr. John Sutherland, a jeho tým přijeli v březnu 1955, aby zajistili vymytí odpadních stok a kanalizace, opravu budov a přívod čisté vody. Poté se konečně začala snižovat úmrtnost. Florence napsala, že Sutherlandova hygienická komise „zachránila britskou armádu“.

Práce Florence ve Scutari sahala za hranice ošetrovatelské péče. Starala se o vojáky bez ohledu na jejich hodnost, a myslela i na zabezpečení jejich rodin. Psala dopisy s přáním upřímné soustrasti pozůstalým, posílala peníze vdovám, a odpovídala na dotazy o nezvěstných a nemocných. Florence zorganizovala čítárny pro vojáky, čímž překvapila vysoké důstojníky, kteří si mysleli, že jejich muži neuměli číst. Otevřela „kavárnu Inkerman“, kde se podávaly nealkoholické nápoje. Založila obyčejným vojákům bankovní účty, aby neutratili peníze za alkohol nebo hazard, ale posílali část svého platu domů.

Po skončení Krymské války se Florence v srpnu 1856 vrátila do Británie, pod krycím jménem „slečna Smith“, aby se vyhnula publicitě. Hubená, vyčerpaná a nemocná Florence měla pocit, že ve svém poslání zklamala, a také truchlila za vojáky, kteří se nikdy nevrátili domů. „Mí ubozí muži, ležící v krymských hrobech“, napsala. Po zbytek života, o kterém si ona i její přátelé mysleli, že bude krátký, se Florence ujišťovala, že vojáci na Krymu nezemřeli nadarmo.

Žila v Londýně a často byla upoutána na lůžko v důsledku špatného zdraví. Ona sama i její spolupracovníci neúnavně pokračovali v práci. Florence se vyhýbala ukazování na veřejnosti, ale šikovně využívala své pověsti a autority svého jména k přesvědčování mocných, počínaje královnou Viktorií, o nutnosti reformy zdravotnictví. Brzy po návratu z Krymské války ji královna Viktorie pozvala k návštěvě, a Florence tak využila její královské podpory k tomu, aby Královská komise zjistila, kde se ve válce chybovalo, a jak se z chyb poučit.

Florence napsala asi 200 knih, letáků a článků, a více než 14000 dopisů. Její písemnosti se nacházejí ve stovkách archívů po celém světě. Psala nejen o ošetrovatelství, ale také o náboženství a filozofii, dezinfekci a hygieně v armádě, o nemocnicích, o statistice a o Indii. Když byla mladá, psala o svých cestách a o pocitu bezmocnosti v životě mladé vzdělané ženy ze střední vrstvy.

Myšlenky Florence zcela změnilly přístup společnosti k ošetřovatelství a její odkaz zůstává i dnes silným. Její holistický přístup, zahrnující péči o lidské zdraví, psychické a fyzické blaho, a její přesvědčení, že citlivost k potřebám pacienta je klíčem k uzdravení, byly zcela nadčasové myšlenky.

Florence Nightingaleová otevřela dveře do světa ošetřovatelství. Její myšlenky a věhlasnost inspirovaly mnoho mužů a žen, aby se staly ošetřovateli a uplatnili její nápady v praxi. Lidé na celém světě mají stejné instinkty a motivy a stejnou oddanost k péči o pacienty, mnozí se pohybují ze země do země, aby uvedli své schopnosti do praxe nebo získali další potřebné vzdělání.

Informace pro návštěvníky na adrese:

Florence Nightingale Museum
2 Lambeth Palace Road
London SE1 7EW

Tel: (+44) 020 7620 0374

www.florence-nightingale.co.uk

Muzejní obchod

V našem novém obchodě se suvenýry je možné zakoupit dárky ze širokého výběru.

Prostory k pronájmu

Prostory muzea a vzdělávací prostory jsou k dispozici k pronájmu pro jedinečnou akci nebo jednání.

Otevírací doba

Denně: 10.00–17.00 (zavřeno na Velký pátek, 25. a 26. 12.)

Přístup

Muzeum je plně bezbariérově přístupné, včetně toalet. Nacházíme se v objektu nemocnice St Thomase na úrovni parkoviště. Pro neslyšící a špatně slyšící je k dispozici smyčkový systém a všechny filmy jsou vybaveny titulky.

Jak se k nám dostanete

Muzeum Florence Nightingaleové se nachází na London South Bank, v blízkosti London Eye a naproti Parlamentu.

Podpořte naše muzeum

Staňte se členy našeho muzea a stanete se součástí jeho vzrušující budoucnosti. Výhody členství zahrnují volný vstup a pozvánky na soukromé akce. Vaše podpora má obrovský význam a pomůže nám rozvíjet naše sbírky, zlepšit péči o ně a rozšířit náš čilý výstavní program. Pro další podrobnosti kontaktujte našeho pracovníka na čísle (+44) 020 7620 0370.

Překlad z angličtiny: Alice Bailey-Kotalova, kotalova-translation.com